

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

เมืองหลวง ฮานอย

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทางตะวันออกเฉียงของคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 102 องศา 10 พิลิปดา-109 องศา 30 พิลิปดาตะวันออก และเส้นละติจูดที่ 8 องศา 30 พิลิปดา-23 องศา 22 พิลิปดาเหนือ มีพื้นที่ 331,689 ตร.กม. (64% ของพื้นที่ประเทศไทย) รูปร่างประเทศยาวคล้ายตัว S ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กม. ส่วนที่แคบที่สุดของประเทศกว้าง 50 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับจีน 1,297 กม.
ทิศตะวันตก	ติดกับลาว 2,161 กม.
ทิศตะวันตกเฉียงใต้	ติดกับกัมพูชา 1,158 กม. และอ่าวไทย
ทิศตะวันออก	ติดกับทะเลจีนใต้ ชายฝั่งยาว 3,444 กม.

ภูมิประเทศ พื้นที่ 3 ใน 4 ของเวียดนามเป็นภูเขาและป่าไม้ มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง เวียดนามมีพื้นที่ราบ 310,070 ตร.กม. ที่เหลือเป็นไหล่เขาและหมู่เกาะมากกว่า 3,000 เกาะ เรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยจนถึงอ่าวไทย ภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง มียอดเขาฟานซีปาน ในจังหวัดลาวกาย สูง 3,143 ม. (สูงที่สุดในคาบสมุทรอินโดจีน) แม่น้ำสำคัญคือ แม่น้ำแดง บริเวณปากแม่น้ำเป็นดินดอนสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก และเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงฮานอย ภาคกลางเป็นที่ราบสูง เต็มไปด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ ภาคใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีที่ราบลุ่มแม่น้ำโขงเป็นแหล่งเพาะปลูกที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ (40,000 ตร.กม.) และเป็นที่ตั้งของนครโฮจิมินห์ (หรือไซ่ง่อนเดิม)

ภูมิอากาศ เวียดนามมีพื้นที่แคบ แต่ยาว ทำให้ภูมิอากาศแตกต่างกันมาก ภาคเหนือ อากาศค่อนข้างหนาวเย็น มี 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค.-เม.ย.) ฤดูร้อน (พ.ค.-ก.ค.) ฤดูใบไม้ร่วง (ก.ย.-พ.ย.) และฤดูหนาว (ธ.ค.-ก.พ.) ภาคกลาง ค่อนข้างร้อน และเผชิญพายุไต้ฝุ่นในช่วงฤดูฝน สร้างความเสียหายให้ทุกปี ภาคใต้มีอากาศร้อนชื้น ตลอดปีมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) และฤดูแล้ง (พ.ย.-เม.ย.)

ประชากร 97.3 ล้านคน มากเป็นอันดับ 3 ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และมากเป็นอันดับ 15 ของโลก ชาวเวียดนามหรือกึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ 85.7% มีชนกลุ่มน้อย 54 ชนเผ่า กระจายอยู่ตามเทือกเขาและที่ราบสูง คิดเป็น 14.3% ไต่แก่ ไต่ 1.9% ไท 1.8% หม่อง 1.5% เขมร 1.5% ม้ง 1.2% หนุง 1.1% ฮวา 1% และอื่น ๆ 4.3% สัดส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 22.61% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 70.47% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 6.91% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 76 ปี อัตราการเพิ่มประชากรประมาณ 1% ประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน 8%

ศาสนา ส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา 81.8% แต่นับถือบรรพบุรุษและลัทธิต่าง ๆ เช่น ฮวาเหา 1.7% เก๋ไต๋ 0.9% พุทธนิกายมหายาน 7.9% คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 6.6% โปรเตสแตนต์ 0.9% และอิสลาม 0.1%

ภาษา ภาษาราชการ คือ ภาษาเวียดนาม ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นเป็นภาษาที่ 2 และมีการใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น จีน เขมร ฝรั่งเศส และภาษาแถบเทือกเขา (มอญ-เขมร และมาลาโย-โพลีเนเซีย)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ (อายุ 15 ปีขึ้นไป) 95% ระบบการศึกษาภาคบังคับมีคุณภาพ รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการปฏิรูประบบการศึกษา โดยเร่งพัฒนาการศึกษาในระดับต่าง ๆ ให้เทียบเท่ามาตรฐานสากล เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์รองรับการพัฒนาประเทศ

การก่อตั้งประเทศ

เวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของจีนมากกว่า 1,000 ปี และได้รับอิสรภาพเมื่อปี 1481 ต่อมามีปัญหาขัดแย้งทางศาสนากับฝรั่งเศสในยุคล่าอาณานิคมทำให้ต้องสูญเสียดินแดนให้ฝรั่งเศส และตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสในห้วงปี 2401-2426

การต่อสู้เพื่อเอกราชของเวียดนาม นำโดยโฮจิมินห์ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนและผู้นำองค์การสันนิบาตเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดนามห์ (Viet Minh) เริ่มขึ้นเมื่อปี 2484 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้ายึดครองประเทศในอินโดจีน จนกระทั่งแพ้สงครามเมื่อปี 2488 จักรพรรดิเบาใต้ (Bao Dai) กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหวียนสละราชสมบัติ โฮจิมินห์จึงประกาศเอกราชเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสาธารณรัฐและจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นบริหารประเทศ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศส โดยฝรั่งเศสแพ้สงครามที่เดียนเบียนฟู และมีการจัดทำสนธิสัญญาเจนีวาปี 2497 แต่สหรัฐฯ และชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ต่อมาจึงมีการแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ประเทศ โดยใช้เส้นละติจูดที่ 17 องศาเหนือเป็นเส้นแบ่ง เวียดนามเหนือปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของโฮจิมินห์ ส่วนเวียดนามใต้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย

สงครามระหว่างเวียดนามเหนือกับเวียดนามใต้เกิดจากเหตุผลเพื่อการรวมชาติ สหรัฐฯ สนับสนุนเวียดนามใต้และร่วมรบในสงคราม ส่งผลให้สงครามเวียดนามกลายเป็นสมรภูมิรบยืดเยื้อ (ปี 2500-2518) ที่สร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแก่ทั้งสองฝ่าย สหรัฐฯ เป็นฝ่ายพ่ายแพ้และประกาศถอนทหารออกจากเวียดนามใต้เมื่อปี 2516 การสู้รบยุติลงโดยกองทัพเวียดนามใต้ประกาศยอมแพ้ต่อเวียดนามเหนือเมื่อ 30 เม.ย.2518 เวียดนามเปลี่ยนชื่อเมืองไซ่ง่อนเป็นโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City) เพื่อเป็นเกียรติแก่โฮจิมินห์ผู้นำการต่อสู้เพื่อเอกราชที่เสียชีวิตลงเมื่อปี 2512 และประกาศรวมประเทศโดยเปลี่ยนชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเมื่อ 2 ก.ค.2519

วันชาติ 2 ก.ย. (ตรงกับวันประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส 2 ก.ย.2488)

การเมือง ปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเป็นประมุขและผู้บัญชาการกองทัพ โดยตำแหน่ง

ฝ่ายบริหาร : นรม. เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารดูแลการบริหารประเทศให้เป็นไปตามนโยบายของพรรค คณะผู้บริหารมีวาระ 5 ปี (ปี 2559-2564) การปกครองส่วนภูมิภาคประกอบด้วย 58 จังหวัด กับอีก 5 นคร คือ ฮานอย โฮจิมินห์ ไฮฟอง ดานัง และเกิ่นเทอ แต่ละจังหวัดมีคณะกรรมการประชาชน

ทำหน้าที่บริหารงานในท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ นโยบาย และกฎระเบียบต่าง ๆ โดยได้รับงบประมาณจากส่วนกลางโดยตรง ข้าราชการแต่งตั้งโดยตรงจากส่วนกลาง จึงมีอำนาจตัดสินใจอย่างเต็มที่

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบสภาเดี่ยว คือ สภาแห่งชาติ (National Assembly) ปัจจุบันมีสมาชิก 500 คน มาจากการเลือกตั้งเมื่อ 25 พ.ค.2559 วาระ 5 ปี สมัยประชุมปีละ 2 ครั้ง ตามรัฐธรรมนูญ สภาแห่งชาติมีอำนาจสูงสุดในการกำหนดนโยบายทั้งภายในและต่างประเทศ ทำหน้าที่บัญญัติและแก้ไขกฎหมาย แต่งตั้งประธานาธิบดีตามที่พรรคเสนอให้การรับรองหรือถอดถอน นรม. ตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รวมทั้งแต่งตั้ง ครม. ตามที่ นรม. เสนอ

ฝ่ายตุลาการ : มี 3 ระดับ คือ ศาลประชาชนสูงสุด ศาลจังหวัดหรือเทียบเท่า ศาลอำเภอหรือเทียบเท่า ฝ่ายทหารมีตุลาการศาลทหาร ประธานศาลในระดับต่าง ๆ แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยความเห็นชอบของประชาชนในระดับนั้น ๆ และมีวาระ 5 ปี นอกจากคณะผู้พิพากษาแล้ว ยังมี “ที่ปรึกษาประชาชน” รวมด้วย เนื่องจากผู้พิพากษาในเวียดนามไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติด้านกฎหมาย

พรรคการเมือง : มีพรรคการเมืองเดียวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ยึดแนวทางมาร์กซ์-เลนินในการบริหารประเทศโดยมีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญที่ประกาศใช้เมื่อปี 2535 โครงสร้างอำนาจของพรรคประกอบด้วย สมัชชาพรรค ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนสมาชิกพรรคจากทั่วประเทศ จัดประชุมทุก 5 ปี ทำหน้าที่กำหนดทิศทางของประเทศและรับรองการเปลี่ยนแปลงนโยบายที่สำคัญ คณะกรรมการกลางพรรคเลือกตั้งโดยสมัชชาพรรค มีจำนวน 227 คน ทำหน้าที่พิจารณานโยบายที่สำคัญด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งตรวจสอบระบบการทำงาน และการปฏิบัติตามมติพรรค คณะกรรมการเมือง (โปลิตบูโร) เลือกตั้งโดยคณะกรรมการกลางพรรค มีจำนวน 19 คน (ประชุมคณะกรรมการกลางพรรคฯ เมื่อ 27 ม.ค.2559) เป็นศูนย์กลางอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด มีเลขาธิการพรรคเป็นผู้นำสูงสุด เลือกโดยคณะโปลิตบูโร เลขาธิการคนปัจจุบันคือ นายเหวียน ฟู้ จ่อง (Nguyen Phu Trong)

เศรษฐกิจ เวียดนามเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดำเนินนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจหรือนโยบาย Doi Moi เมื่อ ค.ศ.2529 โดยเปลี่ยนผ่านจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมมากขึ้น และมีระบบเศรษฐกิจแบบตลาดภายใต้การควบคุมของรัฐบาล กระจายอำนาจทางเศรษฐกิจไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น โดยเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization-WTO) เมื่อปี 2550 และจัดทำข้อตกลงการค้าเสรีหลายฉบับ อาทิ ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างเกาหลีใต้-เวียดนาม ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพเศรษฐกิจยูเรเชีย-เวียดนาม และข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพยุโรป-เวียดนาม ทั้งนี้ เพื่อรักษาการเติบโตเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่ง โดยรัฐบาลเวียดนามเห็นความจำเป็นในการปฏิรูปเศรษฐกิจ อาทิ การปฏิรูปวิสาหกิจที่มีรัฐเป็นเจ้าของ การลดกฎระเบียบราชการที่ยุ่งยาก การเพิ่มความโปร่งใสในภาคธุรกิจ ลดระดับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในภาคการธนาคาร และเพิ่มความโปร่งใสในภาคการเงิน อนึ่ง เวียดนามตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาเศรษฐกิจสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมทันสมัยที่มี GDP ต่อหัว 8,000-9,000

ดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2573 เป็นกลุ่มประเทศที่มีรายได้เฉลี่ยสูงขึ้นภายในปีเดียวกัน และเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วและมีอุตสาหกรรมทันสมัยและรายได้สูงภายในปี 2588

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของเวียดนาม ได้แก่ ถ่านหิน บอกไซต์ ป่าไม้ น้ำมัน และโลหะมีค่า เช่น ทองคำ และทองแดง ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญและอยู่ในอันดับต้นของโลก ได้แก่ ข้าว กาแฟ และมะม่วงหิมพานต์ อุตสาหกรรมสำคัญ เช่น การแปรรูปอาหาร สิ่งทอ รองเท้า เครื่องจักร เหมืองแร่ เหล็กกล้า ซีเมนต์ และปุ๋ยเคมี เป็นต้น

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ด่งเวียดนาม (Vietnam Dong-VND)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 23,270 ด่งเวียดนาม : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 699.30 ด่งเวียดนาม (ต.ค.2563)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2562)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 261,920 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 7.02%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 3,416 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 55.33 ล้านคน

อัตราการว่างงาน : 2.01%

อัตราเงินเฟ้อ : 2.73%

เงินทุนสำรอง : 84,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

หนี้สาธารณะ : 56.1% ของ GDP

หนี้ต่างประเทศ : มากกว่า 246 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 264,189 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : โทรศัพท์ smartphone และอะไหล่ (ส่วนใหญ่ผลิตโดยบริษัท Samsung Electronics)

รองเท้า เสื้อผ้า เครื่องจักรกล (เช่น คอมพิวเตอร์) เฟอร์นิเจอร์ อุปกรณ์เกี่ยวกับสายตา อุปกรณ์การแพทย์

ปลา เครื่องหนัง และพลาสติก

ตลาดส่งออกหลัก : สหรัฐฯ สหภาพยุโรป จีน อาเซียน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้

มูลค่าการนำเข้า : 253,071 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรกล (เช่น คอมพิวเตอร์) พลาสติก เชื้อเพลิงธรรมชาติ เหล็ก อุปกรณ์

เกี่ยวกับสายตา อุปกรณ์การแพทย์ ยานพาหนะ เสื้อผ้าไหมพรม ผ้าฝ้าย และเส้นใยประดิษฐ์

ตลาดนำเข้าหลัก : จีน เกาหลีใต้ และอาเซียน

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ : 38,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

การทหาร กองทัพประชาชนเวียดนามมีกำลังพลทั้งสิ้นประมาณ 675,000 นาย มีประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพโดยตำแหน่ง และมีสภากลาโหมและความมั่นคง (ประธานาธิบดีเป็นประธาน) เป็นองค์กรที่ปรึกษากำกับดูแล งบประมาณทางทหารปี 2563 ประมาณ 5,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

กำลังทางบกเวียดนาม มีกำลังพลประมาณ 480,000 นาย ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ รถถังหนัก รถถังเบา รถสายพานลำเลียงพล ปืนใหญ่ลากจูง ปืนใหญ่อัตตาจร จรวดหลายลำกล้อง เครื่องยิงลูกระเบิด อากาศสู้อากาศยาน อากาศสู้อากาศยาน และจรวดนำวิถีพื้นสู่อากาศ ควบคุมการยิงด้วยเรดาร์

ทร. กำลังพลประมาณ 45,000 นาย (รวมนาวิกโยธินประมาณ 27,000 นาย) ศูนย์บัญชาการกองทัพเรือตั้งอยู่ที่เมืองไฮฟอง ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำชั้น Kilo และ Sang-O เรือฟรีเกตชั้น Gepard, Petya, Savage และ Barnegat เรือคอร์เวต เรือเร็วโจมตีอู่เรือดำน้ำ เรือเร็วโจมตีตอร์ปิโด เรือเร็วโจมตีปืน เรือตรวจการณ์ เรือยกพลขึ้นบก เรือระบายพล เรือสงครามทุ่นระเบิด เรือสำรวจ เรือลำเลียง เรือตรวจการณ์ขนาดเล็ก เรือน้ำมัน อู่ลอย อากาศนาวิ และยุทโธปกรณ์ประจำหน่วยนาวิกโยธิน

ทอ. และกองป้องกันภัยทางอากาศ กำลังพลประมาณ 30,000 นาย (กำลังป้องกันภัยทางอากาศ 15,000 นาย) ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ เครื่องบินโจมตี เครื่องบินฝึก เครื่องบินลาดตระเวนถ่ายภาพ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล เครื่องบินลำเลียง เฮลิคอปเตอร์โจมตีและปราบเรือดำน้ำ เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง และจรวดนำวิถี

กำลังป้องกันชายแดน 70,000 นาย หน่วยยามฝั่ง 30,000 นาย กองรักษาความปลอดภัยประจำสุสานโฮจิมินห์ 10,000 นาย กองบัญชาการสงครามอิเล็กทรอนิกส์ 10,000 นาย และทหารกองหนุนประมาณ 5,040,000 นาย

เงินเดือนพื้นฐานใหม่ของ จนท. ลูกจ้างภาครัฐ (public employee) และกองทัพ (armed forces) อยู่ที่ 1,490,000 ด่งเวียดนาม/เดือน เพิ่มจากเดิม 100,000 ด่งเวียดนาม/เดือน

ปัญหาด้านความมั่นคง

ปัญหาด้านความมั่นคงของเวียดนามที่สำคัญ คือ 1) ความขัดแย้งเรื่องการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือหมู่เกาะพาราเซลและหมู่เกาะสแปรตลีในทะเลจีนใต้ โดยเฉพาะกับจีน 2) ปัญหาเรือประมงเวียดนามลักลอบทำประมงผิดกฎหมายในน่านน้ำประเทศเพื่อนบ้าน 3) ความเคลื่อนไหวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเพื่อโค่นล้มพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย และ 4) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์เกี่ยวกับประเด็นทางการเมืองและสังคมในเชิงต่อต้านรัฐ

สมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ ที่สำคัญ เช่น ADB, APEC, ARF, ASEAN, CICA, CP, EAS, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (NGOs), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, MIGA, NAM, OIF, OPCW, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO, WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปัจจุบันเวียดนามยังขาดนักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ นักค้นคว้า และนักวิจัยค่อนข้างมาก แต่ก็ตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้ทัดเทียมประชาคมโลก เนื่องจากเห็นว่า เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาสังคม-เศรษฐกิจ และปรับปรุงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉพาะในยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม 4.0 ซึ่งเปิดกว้างในการปรับปรุงศักยภาพทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนด้านความมั่นคง ทั้งยังจะช่วยส่งเสริมการสร้างรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (E-Government) ในเวียดนาม ทั้งนี้ เวียดนามสนับสนุนองค์กรและนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนด้านอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และจูงใจให้ชาวเวียดนามโพ้นทะเลที่มีความรู้ ความชำนาญ ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกลับมายังเวียดนาม เพื่อถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในประเทศ อนึ่ง เวียดนามตั้งเป้าหมาย 1) เป็นศูนย์กลางความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ (Cyber Security) ของอาเซียน และ 2) เป็นหนึ่งในประเทศอันดับต้น ๆ ของโลกที่จะใช้เทคโนโลยี 5G

การขนส่งและโทรคมนาคม ทางบก มีถนนครอบคลุมทั่วประเทศ ระยะทางยาว 206,633 กม. เชื่อมต่อกับ จีน ลาว และกัมพูชา ระบบราง มีเส้นทางรถไฟยาว 2,632 กม. และเชื่อมต่อไปยังจีน มองโกเลีย และรัสเซีย รวมทั้งมีแผนพัฒนารถไฟความเร็วสูงเชื่อมภาคเหนือกับภาคใต้ สร้างถนน Motorway เชื่อมจากเหนือจรดใต้ ส่วนเมืองใหญ่ได้แก่ กรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์มีโครงการสร้างระบบขนส่งมวลชนด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินและบนดิน ความยาวทั้งสิ้น 19.7 กม. โดยเริ่มก่อสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินสายแรกในนครโฮจิมินห์ความยาว 1.8 กม. เชื่อมระหว่างสถานีไซ่ง่อน โอเปราเฮาส์กับทางรถไฟฟ้านครโฮจิมินห์ ทางน้ำ มีโครงการขุดคลองในทะเลระยะทางยาว 47,130 กม. และมีท่าเรือ (ทางทะเล) ขนาดใหญ่ 19 แห่ง ที่สำคัญคือ ท่าเรือไฮฟอง ทางเหนือ ท่าเรือดานัง และท่าเรือนานาชาติกามรัญในภาคกลาง และท่าเรือโฮจิมินห์ในภาคใต้ ทางอากาศ มีท่าอากาศยานพลเรือน 23 แห่ง ท่าอากาศยานระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดคือ ท่าอากาศยานเตินเซินญิต ทินครโฮจิมินห์ และมีโครงการสร้างท่าอากาศยานระหว่างประเทศขนาดใหญ่ของภูมิภาคจังหวัดด่งนาย ในภาคใต้ กำหนดแล้วเสร็จในปี 2568 รวมทั้งมีแผนจะพัฒนาสายการบินเวียดนามเป็นสายการบินใหญ่อันดับ 2 ของภูมิภาค **โทรคมนาคม** มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ปี 2563 ประมาณ 38.44 ล้านคน จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 64 ล้านคน (คิดเป็น 67% ของประชากรทั้งหมด) รหัสอินเทอร์เน็ตประเทศ .vn มีระบบเคเบิลใต้น้ำเชื่อมต่อกับไทย ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ มีสถานีดาวเทียมที่ได้รับความช่วยเหลือจากอดีตสหภาพโซเวียต 2 แห่ง มีดาวเทียมสื่อสาร “Vinasat 1” มูลค่า 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งขึ้นสู่วงโคจรเมื่อปี 2551 และ “Vinasat 2” เมื่อ พ.ศ.2555

การเดินทาง สายการบินไทยมีเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย (1 ชม. 50 นาที) และ นครโฮจิมินห์ (1 ชม. 30 นาที) สายการบิน Bangkok Airways ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และดานัง สายการบิน Air Asia มีเที่ยวบินตรงดอนเมือง-ฮานอย นครโฮจิมินห์ ดานัง และญาจาง สายการบินนกแอร์ให้บริการเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-โฮจิมินห์ ขณะที่เวียดนามมีสายการบิน Vietnam Airlines สายการบิน VietJet Air และสายการบิน Jetstar Airways ระหว่าง

ฮานอย-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ นครโฮจิมินห์-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เป็นต้น เวลาในเวียดนามเท่ากับเวลาในไทย (UTC +7 ชม.) นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าเวียดนามได้โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตราและสามารถอยู่ในเวียดนามได้ 30 วัน

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

- 1) รัฐบาลชุดใหม่ของเวียดนามและนโยบายการบริหารประเทศ
- 2) การปราบปรามกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเวียดนามทั้งในและต่างประเทศ
- 3) ความเคลื่อนไหวของเวียดนามกรณีปัญหาขัดแย้งในทะเลจีนใต้และการดำเนินความสัมพันธ์กับจีน
- 4) การแข่งขันอิทธิพลของมหาอำนาจในอินโดจีน/ลุ่มน้ำโขง รวมทั้งเวียดนาม

ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม

ไทยและเวียดนามสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 41 ปี เมื่อ 6 ส.ค.2560 ความสัมพันธ์เป็นไปโดยราบรื่น และมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง (ล่าสุด นรม.เหวียน ซวน ฟุก ของเวียดนามเยือนไทยอย่างเป็นทางการครั้งแรกเมื่อ 17-19 ส.ค.2560 นับตั้งแต่ดำรงตำแหน่งเมื่อ เม.ย.2559) มีความร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิดทั้งด้านการเมือง การทหารและความมั่นคง การค้า การลงทุนด้านประมง แรงงาน ด้านอาญา พลังงาน การท่องเที่ยว ความร่วมมือด้านวิชาการ ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา รวมทั้งความร่วมมือในภูมิภาค ในกรอบพหุภาคี และส่งเสริมกันและกันในเวทีระหว่างประเทศ การพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือที่ผ่านมายุบย่นพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันในเชิงหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ส่วนปัญหาความขัดแย้งระหว่างไทย-เวียดนามส่วนใหญ่สามารถแก้ไขปัญหาลุล่วงได้โดยสันติวิธี ทั้งในเรื่องปัญหาประมง ปัญหาการจัดระเบียบทางทะเล

ด้านการค้า ปี 2562 เวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับ 5 ของไทย หรืออันดับ 2 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย มูลค่าการค้าทวิภาคีรวม 17,559 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ไทยและเวียดนามกำหนดเป้าหมายเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันสูงถึง 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2563) ลดลงจากปี 2561 จำนวน 1,098 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า 6,671 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับการส่งออกปี 2562 เวียดนามเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของไทยในอาเซียน และเป็นตลาดส่งออกอันดับ 4 ของไทยกับโลก โดยไทยส่งออกไปเวียดนามมูลค่า 12,115 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปี 2561 คิดเป็น 846 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่เวียดนามเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 4 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 12 ของไทยจากทั่วโลก โดยปี 2562 ไทยนำเข้าจากเวียดนามมูลค่า 5,444 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากปี 2561 คิดเป็น 252 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สินค้าส่งออกของไทย : สินค้าเกษตรกรรม (กสิกรรม ปศุสัตว์ ประมง) สินค้าอุตสาหกรรมการเกษตร สินค้าอุตสาหกรรม และสินค้าแร่และเชื้อเพลิง สินค้านำเข้าจากเวียดนาม : สินค้าเชื้อเพลิง สินค้าทุน สินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป สินค้าอุปโภคบริโภค ยานพาหนะและอุปกรณ์การขนส่ง อาวุธ ยุทธปัจจัย และสินค้าอื่น ๆ ด้านการลงทุน ไทยลงทุนใน

เวียดนามสูงเป็นอันดับ 9 จาก 132 ประเทศที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม โครงการลงทุนรวม 560 โครงการ มูลค่า 10,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สาขาการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ การเกษตร การผลิต โลจิสติกส์ ค่าปลีก ให้คำปรึกษาด้านสาธารณสุขและกฎหมาย การสร้าง media content ปีโตรเคมี เกษัตริกรรม และการธนาคาร

ข้อตกลงสำคัญ : ไทยกับเวียดนามมีความตกลงและบันทึกความเข้าใจมากกว่า 50 ฉบับ ที่สำคัญคือ ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (18 ก.ย.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ (30 ต.ค.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตข้าวและส่งออกข้าว (19 ส.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (23 ธ.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (16 มี.ค.2535) ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม (8 ส.ค.2539) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยและเวียดนามในอ่าวไทย (9 ส.ค.2540) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารตั้งต้น (7 ต.ค.2541) บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยกับกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งโครงการติดต่อสื่อสาร (14 มิ.ย.2542) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (21 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา (20 ก.พ.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ (20 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (21 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการจัดการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก และการช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน (มิ.ย.2559) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคมสารสนเทศ และเทคโนโลยีดิจิทัล (ส.ค.2560) และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งชาติเวียดนามกับธนาคารแห่งประเทศไทย (ส.ค.2560)

นายเหวียน ซวน ฟุก
(Nguyen Xuan Phuc)

ตำแหน่ง	นรม.เวียดนาม
เกิด	20 ก.ค.2497 (อายุ 67 ปี/ปี 2564) ที่จังหวัดกว๋างนาม (Quảng Nam) ภาคกลางของเวียดนาม
สถานภาพ	สมรสกับนางเจิ่น ถิ เหวียด ถื่อ
การศึกษา	
ปี 2516-2521	- ปริญญาตรี ด้านเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย Hanoi National Economics University
ไม่ระบุปี	- ศึกษาด้านการจัดการบริหาร สถาบัน Vietnam National Administrative Academy - ศึกษาทฤษฎีการเมือง สถาบัน Ho Chi Minh National Academy of Politics - ศึกษาด้านการจัดการเศรษฐกิจ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์
ประวัติการทำงาน	
ปี 2521-2522	- เจ้าหน้าที่คณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจจังหวัดกว๋างนาม-ดานัง
ปี 2522-2536	- ฝ่ายบริหาร รองหัวหน้า และหัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการประชาชน ประจำจังหวัดกว๋างนาม-ดานัง
12 พ.ค. 2526	- เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์อย่างเป็นทางการ
ปี 2536-2539	- ผู้อำนวยการกรมท่องเที่ยว และกรมวางแผนและการลงทุนจังหวัดกว๋างนาม-ดานัง - สมาชิกคณะกรรมการพรรคฯ ประจำจังหวัดกว๋างนาม-ดานัง
ปี 2540-2544	- สมาชิกประจำคณะกรรมการพรรคฯ ประจำจังหวัดกว๋างนาม

- รองเลขาธิการคณะกรรมการพรรคฯ ประจำจังหวัดกำแพงเพชร สมัยที่ 17 และ 18
 - รองประธานคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัดกำแพงเพชร
 - ผู้อำนวยการคณะกรรมการบริหารจัดการเขตนิคมอุตสาหกรรมจังหวัดกำแพงเพชร
 - สมาชิกสภาประชาชนจังหวัด สมัยที่ 6
- ปี 2542-2547
- ประธานคณะกรรมการประชาชนจังหวัดกำแพงเพชร โดยมีผลงานการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดีขึ้นอย่างมาก
- ปี 2544-2547
- รองเลขาธิการคณะกรรมการพรรคฯ ประจำจังหวัดกำแพงเพชร
 - สมาชิกสภาแห่งชาติสมัยที่ 11
 - หัวหน้าสมาชิกสภาแห่งชาติจังหวัดกำแพงเพชร
 - สมาชิกคณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจและงบประมาณของสภาแห่งชาติ สมัยที่ 11
- ปี 2547-2549
- รองเลขาธิการคณะกรรมการพรรคฯ ประจำจังหวัดกำแพงเพชร
 - ประธานคณะกรรมการประชาชนจังหวัดกำแพงเพชร
 - สมาชิกสภาแห่งชาติสมัยที่ 11
 - สมาชิกคณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจและงบประมาณของสภาแห่งชาติ สมัยที่ 11
- มี.ค.-พ.ค.2549
- รองผู้ตรวจราชการของคณะกรรมการตรวจตราแห่งรัฐ
 - คณะกรรมการกลางพรรคฯ ในการประชุมพรรคฯ สมัยที่ 10
- มี.ย.2549-ส.ค.2550
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคฯ สมัยที่ 10
 - รองประธานสำนักนายกรัฐมนตรี
 - สมาชิกคณะกรรมการบริหารเศรษฐกิจและงบประมาณของสภาแห่งชาติ สมัยที่ 11
- ส.ค.2550-ม.ค.2554
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคฯ สมัยที่ 10
 - รัฐมนตรี
 - ประธานสำนักนายกรัฐมนตรี
 - สมาชิกคณะกรรมการพรรคฯ
 - หัวหน้าชุดเฉพาะกิจการปฏิรูปกระบวนการบริหารของนายกรัฐมนตรี
- ม.ค.-ก.ค.2554
- สมาชิกกรรมการเมือง สมัยที่ 11
 - รัฐมนตรี
 - ประธานสำนักนายกรัฐมนตรี
- ส.ค.2554-ปี 2559
- สมาชิกกรรมการเมือง สมัยที่ 11 และ 12
 - ประธานคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเวียดนาม-ลาว
 - หัวหน้าคณะกรรมการอำนวยการภาคเหนือ-ตะวันตก
 - หัวหน้าคณะกรรมการอำนวยการด้านการควบคุมและป้องกันอาชญากรรมของรัฐบาล
 - หัวหน้าคณะกรรมการอำนวยการแห่งชาติด้านการควบคุมและป้องกันการลักลอบการฉ้อโกงการค้า และสินค้าปลอม

- หัวหน้าคณะกรรมการอำนวยการด้านการปฏิรูปการบริหารของรัฐบาล
- ประธานคณะกรรมการความปลอดภัยด้านการจราจรแห่งชาติ
- รองประธานคณะกรรมการอำนวยการด้านการปราบปรามและป้องกันการคอร์รัปชัน
- รองประธานคณะกรรมการอำนวยการด้านการปฏิรูปตุลาการ
- รองนายกรัฐมนตรี สมัย นรม.เหวียน เติน สุง และเป็นรองนายกรัฐมนตรีคนเดียว
ในจำนวน 5 คนที่เป็นสมาชิกกรรมการเมือง
- นายกรัฐมนตรี

7 เม.ย.2559-ปี 2564

คณะผู้นำเวียดนาม

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม	Nguyen Phu Trong
ประธานาธิบดี	Nguyen Phu Trong
รองประธานาธิบดี	Dang Thi Ngoc Thinh
ประธานสภาแห่งชาติ	Nguyen Thi Kim Ngan

คณะรัฐมนตรี

นรม.	Nguyen Xuan Phuc
รอง นรม.	Truong Hoa Binh
	Pham Binh Minh
	Vu Duc Dam
	Trinh Dinh Dung
รมว.กระทรวงกลาโหม	Ngo Xuan Lich
รมว.กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ	To Lam
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Pham Binh Minh
รมว.กระทรวงกิจการภายใน	Le Vinh Tan
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Le Thanh Long
รมว.กระทรวงวางแผนและการลงทุน	Nguyen Chi Dung
รมว.กระทรวงการคลัง	Dinh Tien Dung
รมว.กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม	Tran Tuan Anh
รมว.กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท	Nguyen Xuan Cuong
รมว.กระทรวงขนส่ง	Nguyen Van The
รมว.กระทรวงก่อสร้าง	Pham Hong Ha
รมว.กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	Tran Hong Ha
รมว.กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร	Nguyen Manh Hung
รมว.กระทรวงแรงงาน ทหารพิการ และสังคมสงเคราะห์	Dao Ngoc Dung
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว	Nguyen Ngoc Thien
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม	Phung Xuan Nha
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Nguyen Thanh Long
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Huynh Thanh Dat
รมว. และประธานสำนักงานรัฐบาล	Mai Tien Dung

ผู้ตรวจการรัฐ

Le Minh Khai

ประธานคณะกรรมการกิจการชนกลุ่มน้อย

Do Van Chien

ผู้ว่าการธนาคารชาติเวียดนาม

Nguyen Thi Hong

(ต.ค. 2563)